

POMLADNE TERCINE

ANTON OCVIRK

Povsod je tesno, vse molči in čaka.
Lijo na dušo molka vodopadi,
kot mavrica se žalost v njih pretaka.

In zapuščeni dnevi so spomladi.
Le šum dreves me prebudi ponoči.
Še mesečina joče po navadi.

Preglasnih pesmi duša ne razloči,
preveč jo je raztrgala samota
in kot obok nad njo bridkost se boči.

Preštevam v gozdu zapuščena pota
in mislim v strahu na noči brz spanja.
Kako boli razbitih ur praznosta.

Le sredi vetra je skrivnost brezdanja,
vonj las prinaša in budi spomine.
V njem slišim ust nevidnih šepetanja.

Umre večer in znova jutro sine,
prinese novih hrepenenj odmeve
in novo grozo sredi te tišine.

Ne štejem več noči, molčim vse dneve.

P E S E M

ANTON OCVIRK

Na mesto neslišno pada mrak.
Dan tiho umira.
Daleč tu zunaj samotni korak.
Blizu je do večera.

Pod gorami—molčečimi kipi noči
pesmi otožnih ptic.
Zvonjenje iz mesta bolno ječi
kot umirajočega klic.

Grem, kot da nekdo name čaka.
Ne vem kje!
Vem, da do tebe, skrivnost, vsaka
pot gre!

Sredi mraka tesneje srcá
boli utrip.
Nihče ne gre preko polja
k meni ta hip.